

(Continuare din pag. 1: F. Matrescu.)

f) membru al IGFM Frankfurt/Main (societatea pentru apărarea drepturilor omului). După mărirea din 13-15 Iunie 1990, organizator al celor 22 de demonstrații de protest care au avut loc în fața ambasadei României de la Bonn. Coordonator și organizator al ajutoarelor pentru "Convenția Democratică Română", ca urmare a unui protocol de colaborare semnat la 25.11.1994 între Fundația Academia Civică (doamna Ana Blandiana) și Fundația Română pentru Democrație (domnul Emil Constantinescu), pe de-o parte, și "Grupul Pro-Convenția", pe de altă parte (având ca structură de bază Congresul Mondial Românesc). În numele CMR și CNC, unul din sponsorii și constanții participanți la "Simpoziunile Sighet" ce-au debutat în 1994. Organizator după decembrie 1989 a 16 mari transporturi umanitare și politice, din anul 2000 sponsor principal al "Bolnizei Pasărea", la care se adaugă cadouri în dulciuri tradiționale, de Paști și Crăciun, pentru mii de copii din România. De ani de zile, activitate politică și culturală în cadrul "Cercului Cultural Germano-Român" din Köln, prezidat de doamna profesor Gabriele Varo. Din aprilie 2001, "membru de onoare" al "Societății Naționale de Medicină Generală și Medicina Familiei", filiala București.

S.C.: Sunteți un exilat sau un român în diasporă? (Vă rog să definiți noțiunile "exilat" și "în diasporă").

F.M.: Am fost și sunt un exilat. Câteva cuvinte despre semantica substantivelor "diasporă" și "exil". Primul (diaspora), de origine grecească, semnifică dispersia unei comunități religioase dintr-un teritoriu ce-i aparținuse; el a fost preluat de evrei spre a consemna momentele lor istorice de deportare și dispersie în lume, mai ales după distrugerea templului din Ierusalim (70 după Cristos).

Exilul (origine latină) consemnează înstrăinarea de patrie a unui individ sau unei grupe mai mari sau mai mici de oameni (până la grupuri etnice, minorități, popoare, etc.), ca urmare a persecuțiilor (discriminării, suferințelor posibile sau trăite fizic și psihic, amenințării eminente, riscurilor posibile, etc.) sau pur și simplu a incompatibilității cu regimul (de obicei politic) al unei țări. El cunoaște varianta autoexilării (deseori convenită cu autoritățile țării respective) sau expulzării forțate (persona non grata). Exilarea reprezintă o acțiune de salvare morală sau fizică pentru cel înstrăinat și un act dorit (și chiar stimulat) de un regim opresor, ce vede în exilat un factor perturbant al "ordinii cetății" și un pericol potențial. În raport cu cele de mai sus, eu sunt și rămân un exilat (cel puțin până în momentul când scriu aceste rânduri), aparținând unei mici grupe rămase în lume (ce nu depășește, după spusele mele, 5.000 de oameni), ce resping în primul rând orice fel de relații (colaboraționism) cu regimurile neocomuniste, postdecembriste, inclusiv cel constantinescian, după ce „și-a arătat arama”. Prin asta, exilul vine în contradicție flagrantă și nesoluționabilă cu clica coruptă securisto-masonică ce-a ruinat țara și-ncearcă prin toate mijloacele mediatice să ne convingă că "ne acceptă" ca "români din diasporă" și prin aceasta să împământenească dezinformarea că exilul nostru a încetat, nu mai există. Din păcate, aceeași ineptie a spus-o și M.S.R. Mihai I.

S.C.: Când a început exilul dvs. și de ce?

F.M.: Exilul meu (auto-exilul) a început în iulie 1980 și a avut la origine educația anticomunistă primită din familie (întinată de actul de oportunism al intrării în PCR, act recomandat "cu înțelepciune" de tatăl și mătușa mea, de marele profesor de medicină internă Radu Păun și actualul profesor pensionar Gherasim, compromis fără de care nu puteam reuși la concursul de doctorat cu frecvență, după 3 ani de circumscripție rurală în comuna Cocora, județul Ialomița), revolta crescândă față de regimul demențial al lui Ceaușescu și a unei serii de acte de

nedreptate cu care am fost confruntat, între care citez: a) anularea deciziei de numire în IMF București (Institutul de Medicină și Farmacie) în 1963, decizie de care trebuia să beneficiaz ca șef de promoție; b) respingerea a trei cereri de plecarea cu bursă (mediate de foști pacienți, ca act de recunoaștere) în SUA, Franța și Suedia, prin refuzul meu categoric de a colabora cu Securitatea, ce a condiționat de fiecare dată plecarea era semnarea unui "pact cu diavolul"; c) represalii indirecte (șicane nenumerate în clinica condusă de colonelul de Securitate Vasile Fica din Spitalul Municipal București), nepromovare, campanie perfidă privind starea sănătății mele mintale, etc., explicate pe de-o parte de discuțiile mele zilnice purtate cu studenții (având note clare anticomuniste), de refuzul de a servi ca medic la CC al PCR și refuzul de a pleca cu bursă la Wiesbaden (RFG) în scopul specializării în geriatric și revenirii în țară la Institutul Aslan, cunoscut ca oficiu securistă (datorită prezenței străinilor aici, ca pacienți); d) informațiilor indirecte asupra sanatoriilor psihiatrice pentru disidenți. Astfel, la Poiana Mare, injecțiile mortale le administra fostul meu coleg de facultate Enache Ștefan, minoritar țigăn, colonel de securitate; e) avertismentele multiple (în parte binevoitoare, în parte ca ecou al dorinței șefului meu și a șefilor săi mai mari) că sunt amenințat cu o înscenare de luare de mită sau o internare într-un sanatoriu psihiatric, avertismente ce urmăreau de fapt „să se scape de mine”. În acest context și cu acțiunea "permisivă" a securității (pionul de atac fiind șeful meu), am putut părăsi țara cu pașaport turistic.

S.C.: Cum a fost începutul în țara în care v-ați exilat? Ați fost primit cu brațele deschise, vi s-a pus totul la dispoziție, sau a trebuit să lucrați din greu, să vă refaceti studiul, sau să dați diferențe, etc. ca să puteți să vă exersați meseria?

F.M.: Ajuns în RFG, am solicitat imediat azilul politic (însoțit fiind de soția mea, dr. Liana Matrescu, și ea medic specialist internist și lăsând în țară pe fiul nostru, Mihai, în vârsta atunci de 10 ani). Timp de 15 luni am locuit într-o cameră a unui cămin de azilanți și cu interdicție de a lucra. Dealtfel, acest lucru nici nu era posibil, neștiind o iotă germană. După această "carantină", am obținut fără dificultăți dreptul de lucru în spitalul din Niederwienigern (Hattingen) pentru 3 ani și jumătate, cu supra-specializare în medicină internă, inclusiv de urgență. Actele de recunoaștere a titlurilor ne-au sosit cu mari peripeții, într-o valiză diplomatică, via Amman (Iordania), acțiune mediată de un fost student arab. Inițial, autoritățile germane ne-au respins azilul politic, ulterior am câștigat însă acest statut prin proces, cu precizarea "azil politic definitiv". După mai mulți ani a urmat primirea cetățeniei germane. Autoritățile germane au dovedit în acești ani o bunăvoință profesională, dar destul de seacă. Ajutor moral ni l-a dat un bătrân legionar (decedat între timp), Domnul Dezideriu Bendek și câteva familii de români (foști sportivi de performanță) stabiliți în orașul Essen. Prin venerabilul domn citat mai sus (devenit ulterior un foarte bun prieten) am găsit "culoar" către organizații românești anticomuniste din exil, către Biserica independentă de Sovrompatriarhia din București, spectrul lărgit ulterior prin contactul cu alte organizații românești și neromânești, având ca numitor comun: anticomunismul și respingerea colaboraționismului. Decisivă a fost contactarea prin vocea Europei Libere a unui om de excepție, Johann Urwich (amestec genetic de român, neamț și ungur) cu ajutorul căruia am fondat, inițial neoficial, apoi oficial în 1988, Comitetul Națiunilor Captive (CNC) Germania/Europa.

S.C.: Consiiderați că exilul a avut o semnificație aparte?

F.M.: Desigur exilul a avut o semnificație aparte în viața mea, lucru sintetizat în fața colegilor medici din București în prelegerea ținută de-a lungul a 3 zile în aprilie 2001, din care citez: "După părăsirea

legală a țării mele (1980) cu 'avizul securității', mi-am putut duce crucea exilului, grație unor parțiale compensații de ordin moral și material, deloc neglijabile, dintre care punctez pe cele mai importante: a) statutul de 'om liber', mai bine de 3 ani de specializare postuniversitară în medicină internă, deschiderea de novo a unui cabinet cu profil de medicină generală în orașul Duisburg, asigurarea unei școlarizări adecvate fiului meu Mihai, specializarea în pneumologie a soției mele Liana Vanda, excursii civilizate în întreaga lume, etc.; b) concomitent, crearea posibilităților de a mă angaja în activități umanitare și politice (citate mai sus), editarea a 2 ediții a 'Holocaustului Roșu', etc." Exilul n-a rezolvat (și nici n-avea cum s-o facă) toate problemele vieții mele. Citatul de mai jos, din aceeași sursă, sintetizează exact acest lucru: "a) depărtarea pentru ani de zile (inițial o credeam pentru totdeauna) de mama mea văduvă, Maria Matrescu, de câțiva membri ai familiei rămași în viață și nemânjiți de regimul comunist, și mai ales de morții mei dragi; b) amputarea activității mele didactice interniste, ce a durat numai 10 ani (promovarea ierarhică merită amintită, ea împărțindu-se în 4 etape, fiecare durând circa 2,5 ani, după cum urmează: asistent stagiar suplinitor provizoriu, asistent stagiar suplinitor, asistent stagiar, asistent titular), frustrare la care se adaugă faptul că experiența acumulată în cei 20 de ani de practică medicală în Germania, nu poate fi transmisă generațiilor ce ne succed; c) insuccesul politic total de a fonda în țară un autentic partid creștin democrat (inițial UCD, ulterior LCD), ca și eșecul Congresului Mondial Românesc (CMR), desființat la Toronto la 21.10.2000 ca urmare a nerecunoașterii activității sale de către cei pe care o vreme i-am crezut ca doritori de democratizare ai României."

S.C.: V-a fost vreodată rușine că sunteți român? Poate un președinte, un șef de stat, să vă redea mândria de a fi român? Mă refer la afirmația d-ului Emil Constantinescu, care, într-un interviu pe care mi l-a acordat în 1998, spunea că, prin venirea domniei sale la conducerea României, ne-a redat mândria de a fi români. Citez: "... de un an și câteva luni, totuși, nu mai au de ce să se jeneze că sunt români."

F.M.: N-am trăit niciodată "rușinea de-a fi român". Câteva precizări pot clarifica punctul meu de vedere asupra acestei sintagme deseori puse în discuție: a) fiecare națiune are în istoria ei momente ce nu-i fac cinste, condamnable sau chiar criminale. Mai citate sunt genocidul asupra pieilor roșii din America, genocidul armenilor (de către turci), holocaustul roșu (cu peste 300 de milioane de victime, după studiile mele, experiment de "inginerie socială" internaționalistă și care recunoaște doctrinari, experimenterori, călăi, colaboratori și victime), holocaustul nazist (cu cele circa 6 milioane de victime) și multe altele, în vremurile recente; b) în fiecare națiune există oi negre și oameni ce-i fac cinste, criminali sadici și oameni imaculați moral, oameni curați și oameni murdari, sănătoși și nesănătoși mintal, independenți și năimiți, etc.; c) istoria țărilor lumii, aproape fără excepție, oferă episoade de mândrie națională sau de jenă până la rușine; d) există o cotă individuală de subiectivism în discutarea "mândriei de a fi ceva". În ce mă privește, faptul că românii l-au dat pe Eminescu (poetul național), profesorul Nicolae Păulescu (căruia i-a fost furat premiul Nobel pentru descoperirea insulinei) și mareșalul Antonescu (dezrobitorul, cum i-a spus Paul Goma) îmi ostioiește în doielile sau gândirea critică din momentele istorice trecute sau actuale ale țării noastre. Mai există un moment politic senzațional: armata română condusă de generalul Moșoiu a invins în 1918 armata bolșevizată ungară al lui Bella Kuhn și a trecut granițele României, eliberând Budapesta și Viena și împiedicând prin aceasta comunizarea Europei cu 27 de ani!